

Атанас Далчев

Пладня

Аз и стаята сме в сянка двама,
но на двора грее ярко лето.
Въздухът трепери като пламък.
Бялата стена отсреща свети.
Там стои една жена и пее,
с песен мие белия прозорец;
напевът е строен като нея
и като плътта ѝ сладно-морен.

Спи дълбоко пладнята. Не лъхва
над деня отнийде лъх, ни вятър.
Съхнат устните, кръвта ми съхне.
Пее младата жена: разклатен
от ръката ѝ, прозорецът немирно
свети срещу слънцето и пълни
сянката на стаята ми с мълнии.

1929 г.

КРАЙ

© 1929 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12123>]